

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413203148
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1413203148.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v právnej veci žalobcu: L. L., Z. X.X.XXXX, K. B. P. Q. XX, B., právne zastúpeného: Mgr. Oliver Krist, advokát so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, proti žalovanému: X. P. J., Z. XX.X.XXXX, K. B. K. XX, O., právne zastúpeného: Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, o ochranu osobnosti a priznanie nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 23C/57/2013-423 zo dňa 8. júna 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 3 000,- €, **p o t v r d z u j e**, a v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku **m e n í t a k**, že žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie I. výrokom napadnutého rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaslať žalobcovi písomné ospravedlnenie nasledovného znenia: „Vážený pán L. L., týmto by som sa Vám chcel ospravedlniť za svoje výroky, ktoré som o Vás šíril, t. j. že ste zodpovedný za schodok v pokladni SPV, prípadne, že ste ako pokladník SPV spreneverili, alebo sa podieľali na sprenevere peňazí z pokladne SPV, či že ste ako ďalší zamestnanec Slovenského paralympijského výboru spôsobili škodu na zaplatenie skoro 16 mil. Sk. Taktiež by som sa Vám chcel ospravedlniť za svoje výroky o tom, že ste boli Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru a že ste boli spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska. Vyššie uvedené výroky sa nezakladajú na pravde, pretože za manko v pokladni SPV, či za akúkoľvek finančnú škodu v SPV z minulosti ste neniesli žiadnu zodpovednosť. Voči Vašej osobe neboli v tejto súvislosti nikdy podniknuté žiadne právne kroky na náhradu škody, alebo vyvodenie zodpovednosti za takéto manko, či škody a to tak v rovine občianskoprávnej ako aj v rovine trestnoprávnej. Taktiež ste nikdy nebol Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru, ako ani členom Slovenského deaflympijského výboru a preto nemáte žiadnu spoluzodpovednosť ani podiel za zmarenie Deaflympijských hier na Slovensku.“ Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 10 000,- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu III. výrokom v časti nemajetkovej ujmy zamietol. Výrokom IV. konanie v časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaslať znenie ospravedlnenia ďalším osobám, ako aj ospravedlnenie zverejniť na webovej stránke,

zastavil. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie V. výrokom tak, že náhradu trov konania priznal žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Tomuto rozsudku predchádzalo konanie, v ktorom súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi - e-mail a otvorený list zo dňa 7.8.2012, otvorený list L.. F. V., X., e-mail žalovaného zo dňa 8.8.2012 a zo dňa 9.8.2012, výzva na ospravedlnenie zo dňa 20.9.2012, odpoveď na výzvu zo dňa 12.10.2012, zápisnica z Valného zhromaždenia z 23.5.2003, zápisnica VVSPV zo dňa 23.4.2002, list VVSPV z 10.3.2003, trestné oznámenie z 25.3.2003, list predsedovi Slovenského paralympijského výboru (SPV) zo dňa 22.5.2003, článok z Piešťanského týždenníka z 16.10.2012, články z novin o deaflympiáde, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C 156/2009-191 zo dňa 25. júna 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/251/2010-216 zo dňa 25. mája 2011, zápisnica z pojednávania na Okresnom súde Žiar nad Hronom konaného dňa 3.2.2010, zápisnica z valného zhromaždenia Slovenského zväzu telesne postihnutých športovcov (SZTPŠ) zo 17.11.2012, článok z internetu zo dňa 20.7.2011, e-mail D.. Š. A., článok s názvom Valné zhromaždenie SZSPŠ s víziou do budúcnosti, vyjadrenie a žiadosť na nomináciu člena realizačného tímu z Bratislavy dňa 19.6.2008, zápisnica zo zasadnutia volebného valného zhromaždenia SPV zo dňa 2.4.2005, zápisnica z riadneho zasadnutia výkonného výboru SPV zo dňa 1.2.2005, zvukového záznamu z Valného zhromaždenia z 17.11.2012, vyjadrenie k nomináciám z r. 2008, protokolom NKÚ zo dňa 14.1.2003, článkom z internetu preukazujúcim, že žalobca pôsobil v SDV ako športový riaditeľ, dopytom na Sociálnu poisťovňu, e-mailom zo dňa 9.10.2007, článkom z internetu stránka Poprad 24.sk, správou o plnení prijatých opatrení na odstránenie zistených nedostatkov vypracovanou SPV, výdavkovými dokladmi, žiadosťou o poskytnutie informácie a materiálov Prezidiom PZ, Úradom finančnej polície, výsluchmi svedkov O. L., O. A., F. L., P.E. O., F. V., F. Š., Q. J., D. A. T. L.R. V..

3. Po takto vykonanom dokazovaní rozhodol súd prvej inštancie vo veci rozsudkom č. k. 23C/57/2013-340 zo dňa 9. decembra 2015 tak, že žalovanému uložil povinnosť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaslať žalobcovi ospravedlnenie v znení: „Vážený pán L. L., ospravedlňujem sa Vám za svoje výroky o tom, že ste boli Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru a že ste boli spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska“, žalovanému uložil súd povinnosť ospravedlnenie zaslať na označené e-maily, žalovaného zároveň zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 10 000,- € a žalobu vo zvyšku zamietol. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5Co/68/2016-374 zo dňa 30. marca 2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd súdu prvej inštancie uložil opätovne vo veci konať a svoje rozhodnutie jasne a náležite odôvodniť.

4. V ďalšom konaní žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti, ktorou sa domáhal, aby žalovaný ospravedlnenie zaslal aj ďalším osobám, ktorých sa vec týka, ako aj aby ospravedlnenie zverejnil na webovej stránke. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 23C/57/2013-423 zo dňa 8. júna 2018 tak, ako je uvedené v prvom odseku odôvodnenia tohto rozsudku.

5. Svoj v poradí druhý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil článkom 19 Ústavy SR a ustanoveniami § 11 a § 13 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že po opätovnom vyhodnotení dokazovania mal za preukázané, že na otvorený e-mail žalobcu, prílohou ktorého bol list, v ktorom žalobca okrem iného prezentoval svoj názor k nominácii SPV reprezentantov a členov realizačných tímov na Paralympijské hry 2012, ktorý odoslal žalovanému ako predsedovi SPV a SZTPŠ, zaslal žalovaný e-mailom dňa 8.8.2012 žalobcovi odpoveď, v ktorej okrem iného uviedol: „Človek, ktorý pracoval na SPV a bol pokladníkom v období od r. 2000 do r. 2002, kde stále chýba v pokladni 1 mil. Sk... Človek, ktorý bol Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru a je spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska... nemá morálne právo poučať SPV a jeho členov, čo majú a nemajú robiť“. Odpoveď žalovaný poslal na viaceré e-mailové adresy špecifikované v rozsudku súdu prvej inštancie. Ďalším e-mailom dňa 9.4.2012 žalobca požiadal žalovaného o ospravedlnenie a odvolanie predmetných výrokov, na túto výzvu žalovaný nereagoval. Následne listom zo dňa 20.9.2012 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na ospravedlnenie s tým, že tvrdenia žalovaného sa nezakladajú na pravde. Žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom zo dňa 12.10.2012 zaslal žalobcovi odpoveď s tým, že žalovaný vyjadril len hodnotiaci úsudok, žalobcu podrobil určitej miere kritiky, ktorá neprekročila medze vecnej kritiky a primeranosti, je potrebné hodnotiť ju ako kritiku prípustnú, ktorá nezasahuje do osobnostných práv žalobcu. Na Valnom zhromaždení SPV konanom dňa 17.11.2012 za prítomnosti zástupcov 35 klubov, ako aj zástupcu MŠ

ŠSVaR, žalovaný vo verejnom vystúpení uviedol: „X.Á. L., Vaše služby využíval paralympijský výbor do r. 2001, kde ste ako pokladník SPV boli zo 6-tich, ktorí spreneverili 1 mil. Sk, ktorý dodnes chýba v pokladni. Ako ďalší zamestnanec Slovenského paralympijského výboru ste spôsobili škodu na zaplatenie skoro 16 mil. Sk... Ako Generálny sekretár Slovenského Deaflympijského výboru ste zabezpečili najväčšiu hanbu pre Slovenskú republiku...“ Z listinných dôkazov, ako aj výpovedí svedkov mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že žalobca bol v období rokov 2001 - 2002 len jedným z pokladníkov v SPV, viedlo sa teda viacero pokladní. Po vykonaní kontroly hospodárenia s prostriedkami štátneho rozpočtu za roky 2000, 2001 a 2002 v SPV v čase od 20.1.2003 do 28.3.2003 Najvyšším kontrolným úradom SR bolo zistené, ako vyplýva z protokolu o výsledku kontroly, že zo strany SPV nebolo preukázané, ani nijakým spôsobom zdokladované použitie peňažných prostriedkov vo výške cca 1 milión Sk. Dôsledky, ani zodpovednosť však voči žiadnej osobe, teda ani voči osobe žalobcu, vyvedené nikdy neboli, nestalo sa tak ani po nástupe žalovaného do funkcie predsedu SPV a SZTPŠ, túto skutočnosť taktiež ani jeden z vypočutých svedkov vo svojej svedeckej výpovedi nepotvrdil, ako ani to, že by sa žalobca ako pokladník SPV podieľal na sprenevere peňazí z pokladne SPV a ako ďalší zo zamestnancov SPV by spôsobil škodu na zaplatenie skoro 16 mil. Sk. Čo sa týka pôsobenia žalobcu v paralympijskom a deaflympijskom hnutí, žalobca bol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie predsedom Slovenského atletického zväzu zdravotne postihnutých a pôsobil aj ako generálny sekretár Slovenskej federácie nepočujúcich športovcov, funkciu generálneho sekretára Slovenského deaflympijského výboru (SDV) však nikdy nezastával, ako je zrejmé aj z výpovedí svedkov. Vo vzťahu k výroku žalovaného, že žalobca ako generálny sekretár SDV je spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska, prvoinštančný súd zistil, že ako už bolo uvedené, žalobca generálnym sekretárom SDV nikdy nebol, takúto funkciu v minulosti nezastával, konkrétne ani v období rokov 2010 a 2011, kedy prebiehala príprava Zimných deaflympijských hier v Tatrách, ktorá sa mala uskutočniť v roku 2011, pričom hry boli pred ich zahájením s dôsledkami všeobecne známymi zrušené. Na akýchkoľvek aktivitách SDV súvisiacimi s prípravou a organizáciou Deaflympijských hier v Tatrách sa žalobca nepodieľal, zodpovednosť a spoluzodpovednosť jeho osoby v uvedenom smere, resp. akýkoľvek podiel na zmarení zimných hier súd v konaní nezistil, za akúkoľvek škodu SPV v minulosti neniesol zodpovednosť, voči osobe žalobcu neboli v súvislosti s finančnou škodou podniknuté nikdy žiadne právne kroky, prípadne vyvedenie zodpovednosti.

6. Ďalej v rozsudku súd prvej inštancie zosumarizoval, že žalobca sa v danej právnej veci domáhal voči žalovanému ochrany osobnosti a s tým súvisiacej nemajetkovej ujmy a žiadal od žalovaného ospravedlnenie za výroky, ktoré o osobe žalobcu šíril, s tým, že dané výroky sa nezakladajú na pravde, pretože za manko v pokladni SPV či za akúkoľvek finančnú škodu v SPV v minulosti žalobca neniesol žiadnu zodpovednosť. Voči osobe žalobcu neboli v tejto súvislosti nikdy podniknuté žiadne právne kroky na náhradu škody alebo vyvedenie zodpovednosti za takéto manko, či škody a tak v rovine občianskoprávnej ani ako v rovine trestnoprávnej. Taktiež žalobca nikdy nebol Generálnym sekretárom SDV, ako ani členom a preto nemá žiadnu spoluzodpovednosť ani podiel za zmarenie Deaflympijských hier na Slovensku. Povinnosť ospravedlniť sa v navrhovanom znení žiadal žalobca uložiť žalovanému tak, že ospravedlnenie žalovaný zašle písomne žalobcovi, ako aj na v žalobe špecifikované e-mailové adresy a na dobu 90 dní ospravedlnenie zverejní na stránke Slovenského paralympijského výboru www.spv.sk <<http://www.spv.sk>>. V priebehu konania žalobca žalobu v časti, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaslať znenie ospravedlnenia na označené e-mailové adresy, ako aj uverejniť ospravedlnenie na webovej stránke, vzal späť, s čím žalovaný súhlasil, súd prvej inštancie preto konanie v uvedenej časti zastavil.

7. Najčastejšou formou zásahu do práva na ochranu osobnosti sú podľa súdu prvej inštancie skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky. Skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu, hodnotiace úsudky sú vždy subjektívne, lebo vyjadrujú názor toho, kto úsudok prednáša, pričom sloboda vytvárania a prejavu názoru je nevyhnutnou podmienkou demokracie, má ale svoje hranice tam, kde by bol prejav v rozpore s oprávnenými záujmami na slobodnom prejave ostatných. Všeobecne možno konštatovať, že ide o prípustnú a oprávnenú kritiku v prípade, keď je vecná a konkrétna, primeraná, čo sa týka obsahu ako aj formy, nepresahuje hranicu nutnú pre dosiahnutie sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu. Občiansky zákonník poskytuje „ochranu osobnosti“ len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť, zásah musí byť objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Právnym prostriedkom súdnej ochrany všeobecného osobnostného práva je i žaloba, aby bolo postihnutej osobe priznané primerané zadosťučinenie - satisfakcia (§ 13 Občianskeho zákonníka). Zákon neustanovuje, čo sa rozumie zadosťučinením, ani čo je treba chápať pod primeraným

zadosťučinením, ale tento občianskoprávny prostriedok prichádza do úvahy len tam, kde bola splnená zákonná podmienka existencie nepriaznivého dôsledku neoprávneného zásahu, t. j. nemajetková ujma osobnosti už vznikla. Občiansky zákonník neustanovuje pre vznik občianskoprávnej sankcie popri objektívnych predpokladoch žiadny subjektívny predpoklad na strane pôvodcu neoprávneného zásahu, konkrétne jeho zavinenie, pričom peňažná sankcia ako forma zadosťučinenia postihuje pôvodcu neoprávneného zásahu vo všetkých prípadoch, kde sú splnené všetky objektívne predpoklady. S poukazom na zistený skutkový stav a jeho právne posúdenie, prihliadnuc na spôsob, akým bol neoprávnený zásah vykonaný, ako aj použité výrazy, vyhodnotením vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd k názoru, že žalobca v konaní preukázal, že žalovaný vo vzťahu k jeho osobe tvrdil nepravdivé informácie, tieto sa nezakladali na pravdivých skutočnostiach. Svojimi nepodloženými tvrdeniami, že žalobca je zodpovedný za schodok v pokladni SPV, že ako pokladník spreneveril, prípadne sa podieľal na sprenevere peňazí z pokladne SPV, či ako ďalší zamestnanec SPV spôsobil škodu na zaplatenie skoro 16 mil. Sk, že bol Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru a je spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska, zasiahol do cti a občianskej dôstojnosti žalobcu a privodil mu ujmu, z ktorých dôvodov sa žalobca oprávnenne domáha práva na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie zároveň dodal, že v predmetnej právnej veci došlo ku kolízii dvoch chránených záujmov, na jednej strane práva žalobcu zákonným spôsobom domáhať sa ochrany v prípade neoprávneného zásahu vychádzajúc z toho, že uvedením nepravdivých údajov zo strany žalovaného bolo zasiahnuté do právom chránených práv žalobcu a na druhej strane v prípade žalovaného ide o právo na slobodu prejavu garantované aj Ústavou SR. Avšak ani samotné právo na slobodu prejavu nie je absolútnym právom, zverejnením, resp. uvedením nepravdivých údajov a informácií o osobe žalobcu došlo k zásahu do jeho osobnostných práv. Uvádzané údaje nemali charakter kritiky, ak by sa tak stalo, k naplneniu znakov neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti by nedošlo. V danom prípade sa jednalo ale o nepravdivé údaje, zrejme s cieľom negatívneho vykreslenia osoby žalobcu, čím bola znížená jeho česť a dôstojnosť.

8. Vo vzťahu k nároku žalobcu uplatneného titulom nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- € súd prvej inštancie dospel k záveru, že zadosťučinenie v podobe priznaného ospravedlnenia nepostačuje, dôstojnosť žalobcu, ako aj jeho vážnosť bola zásahom žalovaného znížená v značnej miere. Ak môže byť vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti fyzickej osoby primerane vyvážená niektorou z formou morálneho zadosťučinenia, poskytnutie príslušnej morálnej satisfakcie je potrebné uprednostniť. Iba v takých prípadoch, v ktorých došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, prípadne jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami, opodstatneným je priznanie zadosťučinenia v peniazoch. V konaní podľa súdu prvej inštancie žalobca preukázal, že predmetný zásah zo strany žalovaného mal vplyv na jeho profesný, ako aj osobný život. Možnosti jeho uplatnenia v oblasti profesionálneho trénerstva telesne postihnutých športovcov, čomu sa žalobca venuje celoživotne, sa preukázateľne znížili, čo vyplynulo z výpovede svedkyne O. A. T. O. L., ktoré uviedli, že vo výkone svojej profesie trénera bol „odstavený“, aj s poukazom na nesporne úspešnú minulosť žalobcu v tejto oblasti, s čím súvisí skutočnosť, že žalobca sa aj napriek výborným dosiahnutým výsledkom, taktiež ako aj športovci, ktorým sa venoval v rámci tréningovej činnosti, nezúčastnil, resp. neboli nominovaní na paralympiádu konanú v roku 2008 a 2012. V neposlednom rade zásah mal dopad aj na zdravotný stav žalobcu, prejavili sa u neho stavy nervozity, žalobca trpí nespavosťou, pričom tieto problémy spôsobili zhoršenie jeho srdcovej činnosti, čo potvrdila vo svojej svedeckej výpovedi O. L.. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k názoru, že primeranou zásahu do práv žalobcu je nemajetková ujma vo výške 10 000,- € a žalobu vo zvyšku zamietol.

9. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, priznal náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na § 262 ods. 2 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I., II. a V podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Uviedol, že výroky, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako skutkové tvrdenia, nemajú povahu skutkových tvrdení, ale tzv. kritiky, teda vyjadrenia subjektívneho názoru, postoja žalovaného k predchádzajúcim vyjadreniam žalobcu. Výroky žalovaného prezentované v e-maile zo dňa 8.8.2012 a výroky prednesené na valnom zhromaždení SZTPŠ dňa 17.11.2012 boli v oboch

prípadoch reakciou, či už na požiadavky, návrhy, alebo kritiku vznášajú žalobcom. Z oboch označených listín vyplýva, že vyjadrenia žalovaného, ktoré mali podľa názoru žalobcu neoprávnene zasiahnuť do jeho osobnostných práv, boli žalovaným vždy prezentované v rámci jeho diskusie so žalobcom, či už priamej - ústnej, alebo nepriamej - písomnej, a ako už bolo uvedené, zakaždým sa jednalo o repliku na predchádzajúci slovný prejav žalobcu, teda súčasť diskusie, ktorá medzi účastníkmi prebiehala. Predmetom vyjadrení žalovaného nebolo uvádzanie skutkových tvrdení, ale zaujatie stanoviska, hodnotiaceho úsudku k predchádzajúcim vyjadreniam žalobcu, ku kritike, ktorú žalobca vznášal voči SPV, ktorého je žalovaný predsedom, voči ľuďom, ktorí tam pracujú i voči samotnému žalovanému, resp. v druhom prípade, aj na ponuku osobných skúseností a služieb žalobcu prednesenú žalobcom na valnom zhromaždení SZTPŠ. V zmysle konštantnej judikatúry hodnotiaci úsudok nemožno nijako dokazovať, ani skúmať jeho pravdivosť či správnosť, pretože hodnotiaci úsudok je prejavom práva na vyjadrenie názoru, ktoré je garantované článkom 26 ods. 2 Ústavy SR. Skúma sa preto len primeranosť vysloveného hodnotiaceho úsudku s ohľadom na to, či preň možno nájsť aspoň nejaký skutkový základ. Žalovaný poukázal na rozhodnutie De Haes and Gijssels v. Belgicko a Feldek v. Slovensko. Žalovaný bol toho názoru, že diskusné príspevky, akými boli aj súdom prvej inštancie posudzované vyjadrenia žalovaného, sú spravidla vždy vyjadrením osobných názorov diskutujúceho účastníka na určitú tému, a to aj v prípade, ak vo svojom obsahu odkazujú na určité faktické skutočnosti, ktoré vytvárajú, ako už bolo vyššie uvedené, tzv. skutkový základ, od ktorého sa prezentovaný osobný názor účastníka diskusie odvíja. Podľa názoru žalovaného dôvody, ktoré viedli súd prvej inštancie k hodnoteniu vyjadrení žalovaného ako skutkových tvrdení, v napadnutom rozsudku chýbajú. Ani v prípade hodnotenia pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je potrebné, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde a poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010 sp. zn. 4Cdo/149/2009. Zo všetkých výrokov žalovaného má pritom povahu skutkového tvrdenia jedine informácia, že žalovaný bol Generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru. Ostatné informácie posudzované súdom nie sú skutkovými tvrdeniami, pretože tieto informácie sú výsledkom duševnej, hodnotiacej činnosti ich pôvodcu. Informácia, že je niekto za niečo zodpovedný, nie je skutkovým tvrdením, pretože zodpovednosť nie je skutkovou kategóriou, ale kategóriou napríklad právnou, etickou, sociálnou, či filozofickou. Ak napríklad v rovine právnej súd rozhoduje o zodpovednosti subjektu za spôsobenú škodu, tak rozhodnutie o nej, teda záver súdu o ne/zodpovednosti subjektu je až výsledkom hodnotiacej činnosti súdu, ktorá vychádza z poznania na vec sa vzťahujúceho skutkového stavu a teda tento záver súdu nie je skutkovým stavom. Obdobne ani vyjadrenie iného subjektu, že je niekto zodpovedný za nejaký jav, skutok, nemôže byť posudzované ako skutkové tvrdenie. Okrem toho je potrebné uviesť, že informácie, že žalobca je zodpovedný za schodok v pokladni SPV, a že ako pokladník spreneveril peniaze z pokladne SPV, ani neboli súčasťou vyjadrení žalovaného, ktoré žalovaný odprezentoval či už e-mailom zo dňa 8.8.2012 alebo na Valnom zhromaždení SZTPS dňa 17.11.2012, a ktoré súd prvej inštancie v konaní posudzoval (body 8 a 9 odôvodnenia rozsudku). Povinnosť ospravedlniť sa, ktorú súd prvej inštancie žalovanému uložil vo vzťahu k uvedeným informáciám, tak nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Žalovaný v rámci svojho odvolania ďalej citoval nález Ústavného súdu ČR zo dňa 3. februára 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14. Opätovne namietal, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí sa nedostatočným spôsobom zaoberal okolnosťami, za ktorých žalovaný svoje názory vyjadroval, a ktoré je podľa názoru žalovaného potrebné zohľadniť pri hodnotení toho, či vyjadrenia zasiahli do osobnostných práv žalobcu a v akom rozsahu. Žalovaný mal taktiež za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho vecnú legitimitáciu v konaní, nakoľko žalovaný posudzované vyjadrenia prezentoval ako štatutárny orgán SPV a SZTPŠ. V súvislosti s peňažným zadostučiniením žalovaný uvádza, že skutkové zistenia súdu o „odstavení“ žalobcu v oblasti profesionálneho trénerstva nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko sa jedná len o osobný názor svedkýň, ktorý nie je možný verifikovať. Súd taktiež neuvádza ani žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali existenciu príčinnej súvislosti medzi „odstavením“ žalobcu a posudzovanými vyjadreniami žalovaného.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za správny a spravodlivý a navrhol odvolaciemu súdu, aby ho ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že jeho žaloba sa netýkala len dvoch výrokov žalovaného, ale toho, že žalovaný dlhodobo šíri o žalobcovi nepravdivé skutočnosti, ktorými ho vedome a úmyselne poškodzuje, čím mu spôsobuje ujmu na jeho právach. Predmetom žaloby podľa žalobcu neboli hodnotiace úsudky, ale nepravdivé skutkové tvrdenie žalovaného. Žalobca ďalej poukázal na list žalovaného z 10.3.2013, pričom uvedený list nehovorí o hmotnej a morálnej spoluzodpovednosti členov výkonného výboru SPV z dôvodu účasti na nehospodárnom konaní v SPV, ale z dôvodu nevyšetrenia tohto protiprávneho konania a nevyvodenia následnej zodpovednosti. Žalobca tvrdil, že ho žalovaný vedome a účelovo úplne

odstaval od možnosti podieľať sa na akejkoľvek činnosti v SPV a hoci bol žalobca úspešný atletický tréner viacerých paralympionikov, pre túto minulosť a nálepkovanie ho ako osoby, ktorá zapríčinila nehospodárne konanie v SPV, ho väčšina členov SPV verejne odsudzovala a preto mu i znemožnili napr. účasť na paralympiádach so svojimi zverencami, nepripúšťali ho k žiadnej činnosti a ak sa niečoho i v mene svojich zverencov dožadoval, úmyselne mu robili napriek a ako to potvrdila i svedkyňa O. A.Á., v tejto súvislosti zastrašovali i jeho zverencov. Žiadni svedkovia nepotvrdili, že by žalobca bol vnímaný ako funkcionár SDV a žiadni svedkovia o tejto skutočnosti ani nevy povedali, takže je zrejmé, že žalovaný v tejto veci klame. Zo svedeckých výpovedí, ako i ďalších dôkazov, vyplýva, že prvoinštančný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z vykonaného dokazovania a pokiaľ sa nevysporiadal s viacerými tvrdeniami žalovaného, tak to bolo iba preto, že tieto tvrdenia boli účelovo nepravdivé a prekrúcali preukázané skutočnosti, pričom súd nemá povinnosť a v takomto prípade ani dôvod zaoberať sa takýmito klamlivými tvrdeniami strany súdneho konania, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Čo sa týka vecnej legitímácie, žalovaný svojimi výroky a dlhoročným ohováraním neuskutočňoval žiadne právne úkony ako štatutárny zástupca a z tejto jeho činnosti nevznikli žiadne práva SPV ani SZTPŠ. Vzhľadom na spoločenské postavenie a význam osobnosti žalovaného ako dlhoročného predsedu SPV a najúspešnejšieho paralympionika v histórii Slovenskej republiky, je vyššie uvedené dlhodobé verejné šírenie klamstiev z jeho strany o osobe žalobcu tak vážnym zásahom do žalobcových osobnostných práv, že akékoľvek verejné ospravedlnenie sa za dlhoročné šírenie týchto klamstiev nemôže samotné o sebe postačovať ako satisfakcia a náprava tohto protiprávneho stavu. Tieto skutočnosti sú však ešte o to závažnejšie, že týmto konaním žalovaný nielen znemožňoval žalobcovi uplatniť sa v rámci telesne postihnutých športovcov, ale mu znemožňoval riadny výkon jeho povolania ako profesionálneho trénera telesne postihnutých športovcov (keďže pre žalobcu ako absolventa FTVŠ je toto povolanie jeho živobytím, ktorému zasvätil celý svoj život), či už na medzinárodných vrcholových športových podujatiach, alebo i v rámci jeho pôsobenia v SR. V neposlednom rade bolo taktiež preukázané, že tieto klamstvá poznačili žalobcu negatívne najmä v jeho osobných vzťahoch, a to či už vo vzťahu k svojim zverencom, trénerom či funkcionárom ako i v jeho súkromnom živote v rodine, pričom vplyv šírenia týchto ohováraní sa podpísal i pod jeho zhoršený zdravotný stav.

12. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu repliku nepodal.

13. O odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd rozsudkom č.k. 5Co/244/2018-470 zo dňa 22. novembra 2018 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Cdo/103/2019 zo dňa 28. mája 2020 tento rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd opätovne o odvolaní žalovaného rozhodol v poradí druhým rozsudkom č. k. 5Co/99/2020-552 zo dňa 26. októbra 2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. ho zmenil tak, že žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Na dovolania žalobcu i žalovaného Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Cdo/62/2022 zo dňa 29. júna 2023 aj v poradí druhý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že odvolací súd, hoci dospel k odlišnému skutkovému, resp. právnenému posúdeniu veci a rovnako sa odchyľil od skutkových záverov súdu prvej inštancie, nenariadil pojednávanie a neopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu. Okrem toho sa stotožnil s dovolaním žalovaného odôvodneného tým, že odvolací súd nedal špecifickú odpoveď na skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného prednesené v odvolaní, hoci boli podstatné a právne významné pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Konkrétne sa odvolací súd nevysporiadal s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorý súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne posúdil jeho výroky ako skutkové tvrdenia, avšak neuviedol žiadne dôvody, na základe ktorých dospel k tomuto záveru (t. j., že jeho výroky sú skutkovými tvrdeniami) a vôbec sa nezaoberal jeho argumentáciou, že jeho výroky mali povahu subjektívnych hodnotení, prednesením ktorých realizoval svoje právo na slobodu prejavu, pričom v zmysle konštantnej judikatúry hodnotiaci úsudok nemožno nijako dokazovať, ani skúmať jeho pravdivosť či správnosť, pretože hodnotiaci úsudok je prejavom práva na vyjadrenie názoru. Taktiež v súlade s námietkami žalovaného v konaní súd prvej inštancie v spojení s odvolacím súdom nesprávne zaťažili žalovaného povinnosťou unesenia dôkazného bremena o absolútnej pravdivosti jeho výrokov a pri hodnotení zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti a jeho intenzity neprihliadali na okolnosti, za ktorých boli výroky žalovaného prednesené, pričom taktiež nesprávne posúdili pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v konaní.

14. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie čiastočne zmeniť (§ 388 CSP) a vo zvyšku potvrdiť (387 ods. 1 CSP).

15. Právny poriadok Slovenskej republiky priznáva každej fyzickej osobe tzv. osobnostné práva spočívajúce v možnosti v súlade so svojou vôľou rozvíjať a naplňovať svoje materiálne a duševné potreby, uplatňovať sa v súkromí alebo verejne, v spoločnosti, pracovne či v rodine so svojou jedinečnou osobnosťou voči ostatným subjektom s rovnakými osobnostnými právami. Tieto práva sú právnym poriadkom nielen uznané, ale aj chránené pred neoprávnenými zásahmi. Právo na ochranu osobnosti ako základné ľudské právo je garantované článkom 19 Ústavy SR, pričom podrobnejšie je tento článok vykonaný ustanoveniami Občianskeho zákonníka. V § 11 Občianskeho zákonníka deklaruje vo všeobecnosti právo fyzickej osoby na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Ustanovením § 13 ods. 1 sú v Občianskom zákonníku vymenované právne prostriedky ochrany fyzickej osoby pred neoprávnenými zásahmi do jej práva na ochranu osobnosti, a to vo forme práva domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do tohto práva, aby sa odstránili následky týchto zásahov a napokon tiež práva na primerané zadosťučinenie. Pokiaľ bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti a nemateriálna forma primeraného zadosťučinenia by sa nezdala postačujúca, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. Tak ako právo na ochranu osobnosti, aj právo na slobodu prejavu je garantované Ústavou SR, preto tieto práva majú rovnakú právnu silu. Kolízia rovnocenných práv vedie k tomu, že ak nemožno zachovať maximum z oboch práv, jedno z nich musí v konkrétnom prípade ustúpiť druhému. V prípade vzniku sporu je úlohou súdu vyvažovať tieto práva a s ohľadom na osobitosti konkrétneho prípadu poskytnúť ochranu jednému z týchto vzájomne kolidujúcich práv. Právo na slobodu prejavu podlieha v zmysle článku 26 ods. 4 Ústavy zákonným limitáciám, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. Ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR a ESLP boli vymedzené hranice práva na ochranu osobnosti, a to v záujme ochrany demokratického zriadenia tak, aby sa právo na ochranu osobnosti nestalo prekážkou v demokratickej spoločnosti nevyhnutnej informovanosti verejnosti o záležitostiach verejného záujmu aj v prípadoch, ak sa tieto informácie týkajú konkrétnych osôb. Treba zdôrazniť, že sloboda prejavu platí nielen pre „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo alebo považované za neškodné, ale tiež pre tie ktoré sú nepríjemné, šokujúce alebo znepokojujúce (rozsudok ESLP vo veci Lingens proti Rakúsku zo dňa 8. júla 1986).

17. V prípade, že na základe okolností konkrétneho prípadu prednosť dostane právo na ochranu osobnosti, prichádza do úvahy vyvodenie zodpovednosti voči pôvodcovi neoprávneného zásahu do tohto práva. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti sú neoprávnený (protiprávny) zásah, vznik ujmy na osobnostných právach a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom ujmy. Pokiaľ ide o neoprávnený zásah, tento musí byť protiprávny, nesmú byť naplnené podmienky okolností vylučujúcich protiprávnosť alebo tzv. zákonné licencie. Ujma musí vzniknúť na osobnostných právach fyzickej osoby, ktoré tvoria v § 11 Občianskeho zákonníka (exemplifikatívnym výpočtom) uvedený predmet ochrany. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) predstavuje priamy vzťah (objektívnu súvislosť) medzi javmi, v ktorom jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok).

18. Okrem nehmotnej satisfakcie sa fyzické osoby môžu domáhať taktiež zadosťučinenia formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Aby boli úspešné musia okrem splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za porušenie práva na ochranu osobnosti preukázať, že bola v značnej miere znížená ich dôstojnosť fyzickej osoby alebo vážnosť v spoločnosti. Musí ísť o ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 232/2010 zo dňa 29. júna 2011).

19. Prvoradou otázkou, s ktorou bolo potrebné sa vysporiadať, je žalovaným spochybňovaná pasívna vecná legitímácia v tomto konaní. Žalovaný konkrétne argumentoval tým, že v tomto konaní posudzované výroky produkoval ako štatutárny orgán SPV a SZTPŠ. V konaní nebolo sporné, že žalovaný funkciu štatutára v týchto organizáciách zastával. Pre posúdenie toho, kto je pôvodcom žalobcom tvrdeného neoprávneného zásahu do osobnostných práv, je preto kľúčové rozlíšiť, či prednesené výroky možno pripísať žalovanému ako fyzickej osobe alebo niektorej z organizácií, ktorých bol štatutárom.

20. V tejto súvislosti možno poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2092/2007 zo dňa 31. januára 2008, podľa ktorého ak napríklad predseda politickej strany vysloví osobné hodnotenie určitej osoby (akým je napríklad aj jej pejoratívne označenie) a pritom zároveň nejde o názor prijatý oprávneným orgánom politickej strany, zodpovedá voči dotknutej fyzickej osobe za neoprávnený zásah do osobnostných práv sám predseda politickej strany, a nie samotná politická strana. Takýto výrok totiž nie je výrokom politickej strany, a teda ani predmetom jej vlastnej zodpovednosti podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka (porov. napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29. novembra 2001, sp. zn. 30 Cdo 79/2001, resp. rozsudok zo dňa 22. júna 2006, sp. zn. 30 Cdo 2712/2005). V do istej miery obdobných veciach rozhodoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26. septembra 2012 alebo sp. zn. 3Cdo/131/2017 zo dňa 17. októbra 2018, ktoré sú na túto vec primerane aplikovateľné. Najvyšší súd SR s poukazom tiež na svoje rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 176/2012 z 26. septembra 2013 publikované v Zbierke pod č. R 127/2014 dospel k záveru, že kým pasívne legitímovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci môže byť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. len štát, pasívne legitímovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je pôvodca neoprávneného zásahu do osobnostných práv.

21. Vo svetle tejto judikatúry je potrebné konštatovať, že žalovaný je pasívne vecne legitímovaným subjektom v tomto konaní. Skutočnosť, že žalobca mal postavenie štatutárneho orgánu SPV a SZTPŠ neznamena, že jeho výroky prednášané hoci aj na pôde týchto organizácií, resp. nimi organizovaných podujatí, sú výrokmi týchto organizácií. Žalovaný netvrdil, ani nepreukázal, že by dané výroky boli oficiálne prijaté niektorou z daných organizácií alebo že by niektorá z nich žalobcom ako použitou osobou tieto výroky navonok komunikovala. Toto nemožno usudzovať ani z toho, že e-mailovú správu zo dňa 8.8.2012 žalovaný odoslal z emailovej domény SPV, resp. že dané výroky produkoval na valnom zhromaždení SZTPŠ. V zmysle citovanej judikatúry za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je zodpovedný jeho pôvodca, pokiaľ neexistuje konkrétna právna skutočnosť, na základe ktorej by sa táto zodpovednosť prenášala na určitú právnickú osobu.

22. Pokiaľ žalobcom tvrdený neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti spočíva v prednesení určitých výrokov, ako je to v tomto prípade, v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP je potrebné rozlíšiť, či ide o skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky (porovnaj rozhodnutia ESLP vo veciach Nilsen a Johnsen proti Nórsku zo dňa 25.11.1999 alebo Feldek proti Slovensku, zo dňa 12.7.2001). Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/149/2009 zo dňa 31. mája 2010 podal podrobný výklad toho, čo je potrebné rozumieť pod skutkovým tvrdením a čo pod hodnotiacim úsudkom: „Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé prívodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu, v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv

je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie či zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povesť). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu, formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako premis pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami), znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa).“

23. V zmysle vyššie uvedeného sa odvolací súd sa stotožňuje s posúdením daných výrokov súdom prvej inštancie ako skutkových tvrdení. Žalovaný nepochybne vo vzťahu k žalobcovi predniesol aj hodnotiace úsudky. V e-mailovej správe zo dňa 8.8.2012 konkrétne uviedol, že [žalobca] nemá morálne právo pouččať SPV a jeho členov, čo majú a nemajú robiť. Na valnom zhromaždení SZTPŠ dňa 17.11.2012 (zjavne ironizujúco) poďakoval žalobcovi za jeho odbornosť a kritizoval žalobcove správanie. Tieto hodnotiace úsudky vychádzali (aj) práve zo skutkových tvrdení, ktorých nepravdivosť v konaní tvrdil žalobca. Pokiaľ ide o jednotlivé žalobcom označené výroky, tvrdenie, že žalobca je zodpovedný za schodok v pokladni SPV, prípadne, že ako pokladník SPV (presnejšie jeden zo šiestich) spreneveril, alebo sa podieľal na sprenevere peňazí z pokladne SPV, predstavuje konštatovanie faktu, teda že žalobca ako pokladník SPV (čiže osoba, ktorej boli zverené finančné prostriedky SPV) mal v pokladni schodok a tieto peniaze spreneveril. Tvrdenie o schodku v pokladni a sprenevere finančných prostriedkov pomenovávajú pomerne konkrétne skutky, schodok je v zásade exaktne zistiteľný a sprenevera je spôsob, akým ku schodku malo prísť (ktorý vylučuje to, že by k nemu mohlo dôjsť napríklad konaním inej osoby alebo neúmyselným konaním). Nejde o interpretáciu či zaujatie postoja k týmto skutočnostiam, k hodnoteniu týchto skutočností hodnotiacimi úsudkami žalovaný tiež vo svojom prejave pristúpil, a to inými výroky. Ide o (až) kategorické konštatovanie vo svojej podstate znamenajúce, že žalobca úmyselne neoprávnené nakladal s jemu zverenými finančnými prostriedkami. Pokiaľ žalovaný namietal, že výroky o tom, že žalobca je zodpovedný za schodok v pokladni SPV, a že ako pokladník spreneveril peniaze z pokladne SPV, ani neboli súčasťou vyjadrení žalovaného, odvolací súd poukazuje na to, že toto vyjadrenie je zachytené vo zvukovom zázname z Valného zhromaždenia SZTPS zo dňa 17.11.2012. Rovnako bez akýchkoľvek pochybností skutkovým tvrdením (znova až kategorickým) je výrok, že žalobca ako ďalší zamestnanec Slovenského paralympijského výboru spôsobil škodu na zaplatenie skoro 16 mil. Sk. Vznik takto významnej žalovaným vyčíslenej škody, ktorá mala byť zaplatená, v rámci určitej organizácie, je skutočnosť, ktorá v prípade, že je pravdivá, musí byť zachytená a overiteľná v určitých dokladoch. Ide teda o skutkové tvrdenie priamo spájajúce osobu žalobcu s konkrétnou závažnou poruchou v činnosti SPV. Za skutkové tvrdenie odvolací súd zhodne sú súdom prvej inštancie považuje aj výrok, že žalobca bol generálnym sekretárom Slovenského deaflympijského výboru a že bol spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska. To, či žalobca bol alebo nebol generálnym sekretárom SDV, je faktické a jednoznačne overiteľné tvrdenie a v tejto časti ani žalovaný nespochybňoval, že išlo o skutkové tvrdenie, zastával však názor, že žalobcova zodpovednosť za najväčšiu športovú hanbu Slovenska (t. j. zmarené Deaflympijské hry) je vyjadrením jeho názoru, teda hodnotiacim úsudkom. V hovorovej reči výrok o tom, že určitá osoba bola za niečo zodpovedná, skutočne môže byť v závislosti od kontextu vnímaný buď ako hodnotiaci úsudok, alebo ako skutkové tvrdenie. O hodnotiaci úsudok môže ísť vtedy, ak by zjavne išlo o subjektívne hodnotenie najmä v metaforickom alebo hyperbolickom zmysle. Pokiaľ ale žalovaný jednoznačne tvrdil, že žalobca bol generálnym sekretárom (teda jedným z vrcholových funkcionárov) SDV, pričom je kvôli širokej mediálnej publicite notoricky známe, že táto organizácia zlyhala v organizovaní Deaflympijských hier a bol za tento výsledok spoluzodpovedný, ide o celkom konkrétne konštatovanie faktu, resp. pomenovanie príčiny a následku majúce povahu skutkového tvrdenia. Toto tvrdenie je vo svojej podstate významovo rovnaké s tvrdením, že žalobca ako generálny sekretár Slovenského deaflympijského výboru spoluspôsobil najväčšiu športovú hanbu Slovenska. Hodnotiacim úsudkom je iba tá časť výroku žalovaného, kde hodnotí zlyhanie v organizácii Deaflympijských hier ako „najväčšiu športovú hanbu Slovenska“, toto hodnotenie samo o sebe však nie je žalobcom namietané, žalobcu sa nedotýka takéto zhodnotenie zlyhania SDV pri organizácii Deaflympijských hier, ale spájanie jeho osoby s ich (objektívne) zlyhanou organizáciou.

24. Súd prvej inštancie taktiež správne dospel k záveru, že pravdivosť vyššie popísaných skutkových tvrdení nebola v konaní preukázaná. Dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu pravdivosti ním prednesených skutkových tvrdení pritom ležalo na žalovanom. V zmysle tzv. negatívnej dôkaznej teórie neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 zo dňa 31. mája 2010). V takomto prípade sa dôkazné bremeno presúva na protistranu. Žalovaný predniesol tvrdenia, v ktorých hovoril o konkrétnych prípadoch závadového konania žalobcu, nemožno preto od žalobcu požadovať, aby preukazoval, že sa daných skutkov nedopustil. Žalovaný pravdivosť svojich skutkových tvrdení nielen nepreukázal, ale pri podrobnom rozbere ním produkovanej obrany v konaní, ich pravdivosť dokonca konzistentne ani netvrdil. Zatiaľ čo ním prednesené výroky mali až kategorickú povahu, v rámci svojej procesnej obrany už prezentoval podstatne odlišné tvrdenia, z ktorých priame spojenie osoby žalobcu so vytýkaným konaním nevyplývalo, hovoril o morálnej či vo svojej podstate prenesenej zodpovednosti. Konkrétne vo vzťahu k schodku v pokladni SPV sa žalovaný bránil v konaní tým, že žalobca v dotknutom čase od 24.6.2002 do 9.9.2002 pracoval v SPV v pozícii pokladníka a zastával aj post člena Výkonného výboru SPV, čo v konaní skutočne nebolo sporné, avšak sporné nebolo ani to, že pokladníkom mal SPV v danom čase viac a doposiaľ aspoň podľa vykonaného dokazovania nie je zrejmé, ktorý alebo ktorí z nich schodok spôsobili a zo strany SPV ani prípadne orgánov verejnej moci nebola v tejto súvislosti vyvedená voči nikomu individuálna zodpovednosť. Vo vzťahu k výroku o tom, že žalobca bol generálnym sekretárom SDV a že bol spoluzodpovedný za najväčšiu športovú hanbu Slovenska, sa žalovaný bránil tým, že žalobca pôsobil v oblasti deaflympijského hnutia zastrešeného SDV a bol vnímaný ako funkcionár SDV a takto bol prezentovaný médiami, resp. že pravdepodobne zastával nejakú funkciu v SDV. Z vyjadrení žalovaného je zrejmé, že svoje závažné skutkové tvrdenie predniesol bez toho, aby mal vôbec aspoň minimálne určitú vedomosť o tom, aké a či vôbec nejaké postavenie žalobca v rozhodnom čase v SDV mal. Žalovaný ani neuviedol, z akého konkrétneho zdroja jeho dojem o tom, že žalobca bol funkcionár SDV, vychádzal, nemožno teda jeho obranu vyhodnotiť tak, že sa spoľahol na dôveryhodný zdroj informácií, resp. určitú autoritu, od ktorej svoje skutkové tvrdenie prevzal. Z ním predložených článkov z médií žiadna vedúca či inak významná funkcia žalobcu pri organizácii Deaflympijských hier, ktoré sa mali konať v roku 2011, nevyplýva. Výpoveď svedka V., ktorý uviedol, že žalobca bol niektorými médiami takto prezentovaný, pre svoju neurčitost', nemôže túto obranu žalovaného preukazovať.

25. Vo všeobecnosti možno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného, pokiaľ tvrdil, že od neho nemožno požadovať absolútnu presnosť prednesených výrokov. Podporuje ju aj judikatúra Ústavného súdu SR (napr. III. ÚS 501/2012 zo dňa 23. októbra 2012 alebo III. ÚS 491/2014 zo dňa 6. augusta 2014), Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Cumpana a Mazare proti Rumunsku, ako aj Najvyššieho súdu SR (napríklad už citované uznesenie sp. zn. 4 Cdo 149/2009 zo dňa 31. mája 2010). Právo dopustiť sa určitej nepresnosti vo svojom vyjadrovaní nepochybne neprislúcha len novinárom, vo vzťahu ku ktorým v tomto smere existuje bohatá judikatúra, ale neprimerané požiadavky nemožno klásť ani na iné osoby v rámci ich bežného prejavu. K neuneseniu dôkazného bremena žalovaným však nedošlo preto, že by ho súd prvej inštancie zaťažil povinnosťou preukázať absolútnu pravdivosť jeho výrokov, ako žalovaný namietal v odvolaní. Žalobca žalovanému nevyčítal nepresnosť výrokov, ale ich nepravdivosť ako celok. Za nepresnosť by sa dal považovať omyl napríklad vo výške peňažnej sumy, v časovom ohraničení alebo presnom názve funkcie. Zjednodušené dané výroky nepochybne boli, nešlo o presnú analýzu konania žalobcu (čo je samé o sebe samozrejme legitímne), ale o skratkovité opísanie výsledkov jeho domnelého konania. Za prípustnú nepresnosť alebo zjednodušenie ale nemožno považovať to, že žalovaný žalobcu spojil s konkrétnymi a vážnymi finančnými škodami v SPV a s konkrétnym organizačným zlyhaním v SDV, čo je podstata zásahu do žalobcovho práva na ochranu osobnosti. Je potrebné dodať, že čo sa týka finančných nezrovnalostí v SPV, žalovaný svoje výroky nepredniesol ako nezúčastnený pozorovateľ, ale žalovaný bol predsedom SPV, teda mohol a mal mať presné informácie o týchto už zo svojej podstaty závažných udalostiach.

26. Žalovaným namietané okolnosti, za ktorých boli jeho výroky prednesené, nie sú spôsobilé eliminovať neoprávnenosť zásahu do žalobcových osobnostných práv. Je pravdou, že žalobcu bolo možné v tom čase považovať za osobu relatívneho verejného záujmu, v prípade ktorej platia širšie limity prípustnej kritiky, avšak tieto nie sú tak široké, aby museli takéto osoby tolerovať závažné nepravdivé skutkové tvrdenia prednesené voči nim. Ako už bolo uvedené, posudzované výroky žalovaného nepredstavujú hodnotiace úsudky, ale nepravdivé skutkové tvrdenia. Rovnako je pravdou, že medzi žalobcom a žalovaným prebiehala určitá forma verejnej diskusie, či už formou rozposielania e-mailových správ

alebo na valnom zhromaždení SZTPŠ dňa 17.11.2012 a kritické vyjadrenia vznášali strany voči sebe navzájom, no ani táto skutočnosť nevyklučuje, že došlo k neoprávnenému zásahu do žalobcovho práva na ochranu osobnosti. Žalobcova možnosť bezprostredne pred rovnakým publikom reagovať na tvrdenia žalovaného iba do istej miery znižuje intenzitu tohto zásahu. Žalovaný však šíril svoje tvrdenia o žalobcovi nielen e-mailom zo dňa 8.8.2012 a na valnom zhromaždení SZTPŠ dňa 17.11.2012, ale žalobca preukázal, že časť z nich aj v Piešťanskom týždenníku vydanom dňa 16.10.2012. V tejto súvislosti je okrem toho potrebné zohľadniť aj argumentáciu žalobcu o tom, že žalovaný je osobou, ktorá je široko verejne známa ako úspešný športovec a dôležitý športový funkcionár, ktorý je predsedom SPV a SZTPŠ. V tomto ohľade je teda medzi stranami prítomná pomerne významná asymetria. Žalovaným prednesené výroky majú svoju váhu v očiach ich adresátov, ktorými v tomto prípade bola verejnosť zainteresovaná v oblasti športu zdravotne znevýhodnených osôb, čo naopak intenzitu zásahu zvyšuje. Relatívna uzavretosť okruhu adresátov týchto výrokov na druhej strane intenzitu zásahu v tomto prípade neznižuje, keďže žalobca nebol v danom čase osobou všeobecne známou, široko verejne prezentovaný zásah do jeho práva na ochranu osobnosti by nemal významne vyšší dopad, ako zásah prezentovaný práve pred zainteresovanými osobami z oblasti, v ktorej žalobca profesionálne pôsobil.

27. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že k neoprávnenému zásahu do žalobcovho práva na ochranu osobnosti došlo a tento zásah je objektívne spôsobilý porušiť žalobcove záujmy chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28 Cdo 662/2002 alebo rozsudok Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 1 Cz 32/1978). Verejné prednesenie nepravdivých skutkových tvrdení o fyzickej osobe je najvhodnejšie možné odčiniť primárne práve ospravedlnením, preto túto povinnosť žalovanému súd prvej inštancie uložil dôvodne.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie aj, pokiaľ tento dospel k záveru, že ospravedlnenie v tomto prípade nie je spôsobilé byť plnou satisfakciou za negatívne dôsledky neoprávneného zásahu do žalobcovho práva na ochranu osobnosti.

29. Judikatúra najvyšších súdnych autorít je ustálená v tom, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v prvom rade skutočnosť, že morálna satisfakcia sa s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenie splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ako už odvolací súd uviedol a opakuje to aj ústavný súd, podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zistenie, či by za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pocítoval každý nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 154/2011 zo dňa 13. apríla 2011).

30. Žalobcovi, ktorého v tomto rozsahu zaťažovalo dôkazné bremeno, sa v konaní podarilo preukázať, že výroky žalovaného, ktoré prirodzene nemožno oddeľovať od celkovo negatívneho postoja žalovaného k žalobcovi, sa ho dotkli v profesionálnej sfére. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že to bol samotný žalovaný zastávajúci funkciu predsedu SPV a SZTPŠ, ktorý sa vyjadril na valnom zhromaždení SZTPŠ dňa 17.11.2012, že nemá záujem o služby žalobcu na podklade jemu žalovaným za vinu kladených skutkov. To, že sa žalobca mienil angažovať v SPV, resp. SZTPŠ a bolo mu to znemožnené, potvrdila vo svojej výpovedi aj svedkyňa A., rovnako ako skutočnosť, že mu bolo znemožnené zúčastniť sa ako riadnemu členovi delegácie Paralympijských hier. Odvolací súd nevidí rozpor v tom, že svedkyňa Kolníková s posudzovanou vecou spájala už neúčastť žalobcu na Paralympijských hrách v roku 2008, ktoré predchádzali výrokom z roku 2012, ktoré sú predmetom tohto konania, keďže ani žalovaný nespochybňoval, že jeho negatívny postoj k žalobcovi vznikol už skôr, po „prebratí“ jeho služieb vykonaných do roku 2001. Vylúčovanie účasti žalobcu ako trénera na vrcholových športových podujatiach - paralympijských hrách, má ako samozrejмый následok zníženie možnosti jeho uplatnenia ako trénera športovcov, pre ktorých je účasť na týchto hrách ich športovým cieľom. Hoci teda žalobca zostal naďalej aktívny v oblasti tréningu športovcov a v športových organizáciách (Slovenský atletický zväz zdravotne postihnutých, Slovenská federácia nepočujúcich športovcov, Športový klub Olymp Slovakia), závažný zásah do jeho profesionálnej sféry bol prítomný. Prirodzene žalovaný o nomináciách športovcov a ustanovovaní do funkcií v SPV nerozhodoval sám,

práve preto je z hľadiska príčinnej súvislosti relevantné, že výroky, ktoré sú predmetom tohto konania, šírili voči verejnosti zainteresovanej v športe zdravotne znevýhodnených osôb.

31. Žalobca tvrdil, že výroky žalobcu mu spôsobili aj zdravotné problémy, čo preukazoval výpoveďou manželky O. L.L.. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že sa u žalobcu prejavili stavy nervozity, nespavosť a zhoršenie jeho srdcovej činnosti. V zásade nie je v praxi možné s určitosťou preukázať skutočnú kauzalitu medzi zhoršením zdravotného stavu a určitými psychickými útrapami, ktoré fyzická osoba subjektívne pociťuje, avšak je všeobecne známe, že stav psychickej nepohody sa prejavuje aj na somatickom zdraví. Pritom výroky, ktorým žalobca čelil, by pre svoju závažnosť a ich verejné prednesenie u každej osoby spôsobili zhoršenie duševného stavu. Žalovaný namietal, že žalobca tieto svoje zdravotné problémy nepreukázal napríklad lekárskymi správami, avšak prinajmenšom predmetné úzkostné prejavy si nemusia vyžadovať lekárske zásahy, čo potom pravda znamená, že tieto zdravotné problémy neprerástli do závažnej poruchy zdravia.

32. Možno teda konštatovať, že neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu dosiahol takú intenzitu a mal tak dlhodobé, viacročné trvanie, že by ho každá osoba na žalobcovom mieste považovala za závažný. Žalobca taktiež preukázal vyššie opísané negatívne následky, ktoré pre jeho osobnú realizáciu neoprávnený zásah mal. Tieto skutočnosti v zmysle citovanej ustálenej judikatúry odôvodňujú priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie teda nepochybil, keď žalobcovi peňažnú satisfakciu priznal, avšak jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, pokiaľ ide o určenie jej výšky, ku ktorej iba skonštatoval, že ju považuje za primeranú.

33. Stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je síce vecou voľnej úvahy súdu, jeho úvaha musí byť ale náležite odôvodnená a vždy musí mať základ v takých konkrétnych skutkových zisteniach súdu, ktoré zohľadňujú individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu a so zreteľom na ne sú relevantné pre posúdenie primeranosti náhrady v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/153/2009, 3Cdo/106/2012, 4Cdo/171/2005, 5Cdo/126/2007, 7Cdo/180/2012, 3Cdo/18/2016).

34. Vo všeobecnosti platí, že ak odvolací súd mení súdom prvého inštancie priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka) z dôvodu, že za „primeranú“ považuje náhradu inú (nižšiu alebo vyššiu), musí v odôvodnení zmeňujúceho rozhodnutia vysvetliť dôvod potreby zmeny náhľadu na „primeranosť“ (3Cdo/108/2011). V tomto prípade však pre absenciu uvedenia dôvodov pre rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd nemal možnosť viesť s nimi polemiku a musel posúdiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy sám. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí byť primeraná intenzite zásahu. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017).

35. Žalobca síce preukázal negatívne následky neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv, avšak tieto nemali za následok tak závažný zásah, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy až vo výške 10 000,- €, ktorá sa už blíži náhradám priznávaným napríklad niektorým príbuzným v prípade úmrtia blízkej osoby alebo veľmi závažným zásahom do dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti realizovaným napríklad v celoštátnom médiu. Žalobcove možnosti profesionálnej sebarealizácie boli obmedzené, nevymizli však úplne, čo vyplýva aj zo súdom prvej inštancie zisteného stavu (žalobca naďalej trénoval a bol aj funkcionárom v určitých športových organizáciách). Dôstojnosť a vážnosť žalobcu daným zásahom citeľne utrpela, avšak okruh osôb vnímajúcich tento zásah bol relatívne limitovaný a obmedzený. Nebolo v konaní ani preukázané, že by u žalobcu došlo k závažnej poruche zdravia. Za daných okolností odvolací súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3 000,- €.

36. Z hľadiska porovnateľnosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/108/2011 zo dňa 15. decembra 2011, v ktorej bol posudzovaný neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti vyvolaný obdobnými tvrdeniami týkajúcimi sa profesionálneho pôsobenia fyzickej osoby, ktoré však v danom prípade boli

produkované v televíznom vysielaní. Odvolací súd považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy súdu 3 320,- €, s čím sa dovolací súd stotožnil.

37. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v jeho I. výroku, pretože je vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) a potvrdil ho ako vecne správny taktiež v jeho II. výroku v časti, v ktorej súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3 000,- €. Vo zvyšnej časti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho II. výroku zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalobu zamietol.

38. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a ods. 2, podľa § 453 ods. 3 a v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vo vzťahu k ospravedlneniu sa pôvodne domáhal nielen jeho zaslania svojej osobe, ale aj jeho zaslania ďalším osobám a zverejnenia na internete, v posledných dvoch spôsoboch realizovania ospravedlnenia však zobral žalobu späť, o čom už právoplatne rozhodol súd prvej inštancie v rámci svojho v poradí druhého rozsudku. Odvolací súd považuje zastavenie konania v časti zaslania ospravedlnenia ďalším osobám a jeho zverejnenia na internete za iba nepatrnú a nesamostatnú časť konania, žalobca zotrval na ospravedlnení, ktorého sa od začiatku domáhal, zmenil, resp. zúžil len spôsob, akým má byť ospravedlnenie zrealizované. Späťvzatiu žaloby v takejto časti preto nemožno pripisovať dôsledky vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania. Žalobcovi teda treba pripísať plný úspech v časti, v ktorej sa domáhal ospravedlnenia a za plne úspešného je potrebné ho považovať aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ústavne konformnou interpretáciou ustanovenia § 255 ods. 1 CSP je nutné prijať záver, že v konaní o nárokoch, v ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, sa za plný úspech považuje už to, ak žalobca dosiahne úspech čo do základu uplatneného nároku, bez ohľadu na výšku prisúdenej sumy (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 475/2018 zo dňa 4. februára 2021). Takýto výklad podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR, napríklad uznesenie sp. zn. 7Cdo/155/2021 zo dňa 13. decembra 2022, pričom jeho ústavnú udržateľnosť opätovne potvrdil Ústavný súd SR uznesením sp. zn. II. ÚS 313/2023 zo dňa 14. júna 2023, ktorým ústavnú sťažnosť v tejto veci odmietol). Žalobcovi preto z dôvodu jeho plného úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, čo sa týka tak trov prvoinštančného konania, ako aj trov odvolacieho a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).